

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 4 de juny de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. II. La vida de Jesús. Les paràboles. 8. Els obrers a la vinya. «I els digué: “Aneu també vosaltres a la meva vinya” (Mt 20,4)

Benvolguts germans i germanes,

Vull aturar-me un cop més en una paràbola de Jesús. També en aquest cas es tracta d'un relat que alimenta la nostra esperança. A vegades, en efecte, tenim la impressió que no trobem sentit a la nostra vida: ens sentim inútils, inadequats, com els obrers que esperen a la plaça del mercat que algú els contracti per a treballar. Però a vegades el temps passa, la vida transcorre i no ens sentim reconeguts ni apreciats. Potser no hem arribat a temps, uns altres han arribat abans que nosaltres o les preocupacions ens han retingut en un altre lloc.

La metàfora de la plaça del mercat és molt adequada també per als nostres temps, perquè el mercat és el lloc dels negocis, on, lamentablement, també es compren i es venen l'afecte i la dignitat, intentant guanyar alguna cosa. I quan no ens sentim apreciats, reconeguts, correm el risc de vendre'ns al millor postor. El Senyor, en canvi, ens recorda que la nostra vida val, i el seu desig és ajudar-nos a descobrir-ho.

A la paràbola que comentem avui, uns jornalers esperen que algú els contracti per a aquell dia. Estem al capítol 20 de l'Evangeli de Mateu, i també aquí trobem un personatge que es comporta de manera insòlita, que sorprèn i interpel·la. És l'amo d'una vinya, qui surt personalment a buscar els seus obrers. Evidentment vol establir amb ells una relació personal.

Com us deia, es tracta d'una paràbola que dona esperança, perquè ens diu que aquest amo surt diverses vegades a buscar els qui esperen donar sentit a les seves vides. L'amor surt a punta de dia, i, després, cada tres hores torna a buscar obrers per enviar-los a la seva vinya. Seguint aquest ritme, després de sortir a les tres de la tarda ja no caldria sortir novament, perquè la jornada laboral acabava a les sis.

Però aquest amor incansable, que vol donar valor a la vida de cadascun de nosaltres de la manera que sigui, surt també a les cinc. Els jornalers que s'havien quedat a la plaça del mercat probablement havien perdut tota esperança. Aquell dia havia estat en va. Però algú va continuar creient en ells. Quin sentit té contractar treballadors només per a l'última hora de la jornada laboral? Quin sentit té anar a treballar només per una hora? Malgrat això, fins i tot quan ens sembla que podem fer poc en la vida, sempre val la pena. Sempre hi ha la possibilitat de trobar un sentit, perquè Déu estima la nostra vida.

I aquí és on es veu l'originalitat d'aquest amo, al final del dia, a l'hora de pagar. Amb els primers treballadors, els qui van anar a la vinya a primera hora, l'amo havia acordat una paga d'un denari, que era el cost habitual d'una jornada de treball. Als altres els va dir que els donaria el que fos just. I aquí és on la paràbola torna a provocar-nos: què és just? Per a l'amo de la vinya, és a dir, per a Déu, és just que cadascú tingui el necessari per a viure. Ell ha cridat personalment els treballadors, en coneix la dignitat i, en funció d'ella, vol pagar-los. I dona a tots un denari.

El relat diu que els treballadors de primera hora se senten decebuts: no aconsegueixen veure la bellesa del gest de l'amo, que no ha estat injust, sinó simplement generós; que no ha mirat només el mèrit, sinó també la necessitat. Déu vol donar a tothom el seu Regne, és a dir, la vida plena, eterna i feliç. I així ho fa Jesús amb nosaltres: no estableix un rànking, sinó que es dona d'una manera entera a qui li obre el cor.

A la llum d'aquesta paràbola, el cristià d'avui podria caure en la temptació de pensar: «Per què començar a treballar de seguida? Si la remuneració és la mateixa, per què hem de treballar més?» Sant Agustí responia així a aquests dubtes: «Per què, doncs, ajornes seguir qui et crida, quan tens la certesa de la recompensa i la incertesa respecte al dia. Ves amb compte, no fos que, per la teva demora, et privis tu mateix del que ell t'ofereix d'acord amb la seva promesa.»¹

Voldria dir, especialment als joves, que no esperin, sinó que responguin amb entusiasme al Senyor que ens crida a treballar a la seva vinya. No ho posposis, arromanga't, perquè el Senyor és generós i no et decebrà! Treballant a la seva vinya trobaràs una resposta a aquella pregunta profunda que portes a dins: quin sentit té la meva vida?

Estimats germans i germanes, no ens desanimem! Fins i tot en els moments foscos de la vida, quan el temps passa sense donar-nos les respostes que busquem, demanem al Senyor que surti de nou i ens encalci allí on l'estiguem esperant. El Senyor és generós i vindrà aviat!

¹ *Sermó 87, 6, 8.*